

Sokak Çocuğu Bence Kitaplar

Buse DİKMEN*

Bu karmakarışık dünyayı sözcükleriyle aydınlatmaya çalışan, aciz bir sokak çocuğu bence kitaplar. Neredeyse her kelimesi kalbimize oturmakla kalmayan, yuva kuran sokak çocukları diye bahsedebilirim sanırım onlardan. Hangisiyle ne zaman karşılaşacağımı bilmediğim sayfaları bularak hayatımın yap-bozunu tamamlamak en büyük hobilerim arasında görülebilir aslında. Bir kitap vitrininde, bir reklam tabelasında veya gördüğüm bir insanın elinde... İşte sanırım tam bu yüzden onlara 'sokak çocuğu' diyorum. Ve yine sanıyorum ki onları bu sefaletten kurtararak mutlu edecek kişiler de bizleriz...

Kitaplarla ilk tanışmam masallarla oldu. Bu yüzden en sevdiğim kitaplar masallardır diyebilirim. Fakat çoğu küçük çocuk gibi uyurken masal anlatılmazdı bana. Kendi masalımı kendim kurar, kendi senaryomu kendim yönetirdim. Okula başladığım sıralarda *Kırmızı Başlıklı Kız* ile başlamıştı bu hayat serüveni... O zaman onları kimsesiz sokak çocuklarından daha çok, hayatımın beyaz atlı prensleri olarak gördüm. O masal ile öğrenmiştim tanımadığım kişilere güvenmemeyi... Sonra *Uyuyan Güzel* girmişti kitaplığıma. Aslında o masal ile tanıdım hayatta her zaman bir 3. tekil şahıs olduğunu... *Pamuk Prenses* ile öğrendim arkadaşlığı... Aslında biz her şeyi kitaplardan öğrendik; doğruyu, yanlış, iyiyi, güzeli... Ama şimdi çoğu insan hayatla ilk tanışmaları olan masal kitaplarına sırt çeviriyorlar, burun kıvrıyorlar. Belki de bu yüzden insanların bencilliği ve bu yüzden insanlara olan güvensizlikleri...

Beni kitaplar büyüttü ve ben büyüdükçe hayatın masal kitaplarındaki gibi olmadığını öğrendim. Öyleyse bile bizim yaşadığımız masalda biz anca figüran falandık. Ama cadılar vardı gerçekten, taş kalpli insanlar da vardı. Fark ettim ki insanları tanıdıkça yalnızlaşıyordu insan. Öğrendikçe üzülyordu. O zaman yanınızda sadece burun kıvrdığınız kitaplar oluyordu. Onlar kin tutmuyorlardı. Bizi her hâlimizle seviyorlardı. İstersek adam öldürelim, bize yine açılıyordu o huzur dolu sayfalar... Yüreğimize yağın yağmur oluyordu kelimeleri, derdimize deva oluyordu her heceleri. Bu yüzden kitapları sevmekle kalmıyor, yine en çok onlara güveniyordum. Kitaplar bir bağlaçtı benim için. Ben ile hayat arasında... İşte bu yüzden herkes gidiyor, kitaplar kalıyordu.

Yalnızlığımı gizleyen sokak çocukları, sizi seviyorum. Sokak çocukları gülüşünüzden akıttığınız kelimeleri seviyorum. Bizi her hâlimizle seven sokak çocukları sizi seviyorum. Dışı kara içi ak sokak çocukları sizi seviyorum. Sizi sevmek için bir nedenim yok, sizin siz oluşunuzu seviyorum.

* 12 yaşında, Antalya Bilim ve Sanat Merkezi öğrencisi.